

Kano- og Kajakklubben SBBU

1950 -1990

Tirsdag, den 5. juni 1990

Kano- og kajakklubben SBBU kan på Grundlovsdagen fejre sit 40 års jubilæum, og bestyrelsen vil med dette skrift ønske medlemmerne, SBBU og FSB samt andre med tilknytning til klubben hjerteligt til lykke.

Dette hæfte er dels lavet for at markere dagen, dels for at give et billede af de første 40 år i Radiobugten.

Vi håber hermed, at vi kan give et bredere og mere nuanceret indtryk af os selv, hvad vi laver og i øvrigt har lavet.

Vi håber ligeledes, at fremtiden vil bevare og styrke kontakten til vores medlemmer, DKF, Furesøkredsen og de enkelte klubber, samt at vores klub i øvrigt må blive ledt sikkert ind i det næste årtusinde til fælles gavn for os og vores sport.

Bagsværd d. 5. maj 1990.

For bestyrelsen i Kano- og kajakklubben SBBU

Søren Vikkelsø.

Kano- og Kajakklubben SBBU

**Institutionen
FORENINGEN SOCIALT BOLIGBYGGERI'S
Ungdomsklubber**

Det primære internt for SBBU i at vedblive at engagere sig i kano-sejlad med egen kanoklub er selvfølgelig at vi skal kunne give vore børn og unge en god fritid med sunde interesser i nogle dejlige omgivelser.

I SBBU's kanoklub har vi nu gennem 40 år kunnet give vore børn og unge dette tilbud - og ikke nok med det - vore unge har gennem hver eneste vinter selv bygget de kanoer de senere skulle ud og sejle i. Det er en dejlig beskæftigelse - og de unges engagement i kanoklubben viser at de også føler for klubben - hvad enten det drejer sig om det hårde, manuelle

puklearbejde, engagementet i bestyrelsesarbejdet og de mange udvalg eller det sociale samvær. Fra SBBU skal der lyde et stort tillykke med de 40 år med en velment tak for det arbejde små som store, frivillige og medarbejdere yder.

Med venlig hilsen

Morten Kjær Sørensen
forstander

DKF Dansk Kano og Kajak Forbund
Medlem af Dansk Idræts-Forbund og International Canoe Federation

IDRÆTTENS HUS
Brøndby Stadion 20
DK-2605 Brøndby
Tlf. 02 45 55 55
telex: 33 111 Idræt DK
telex: 02 45 62 45
telegramadresse:
Dancasport, Copenhagen
postgiro: 6 02 37 38

Kano og Kajakklubben S.B.B.U.,

Dato:

7.3.90

Forbundet vil gerne ønske S.B.B.U. et hjerteligt og stort tillykke med 40-årsdagen. 40 år er en god dag at fejre. Man er ikke længere helt ung, men dog gammel nok til at fejre, at man er veletableret, godt igang og stadig "still going strong"- på vej til at blive voksen.

For os står S.B.B.U. som en klub, der danner en god ramme om kano- og kajakaktiviteterne for den gruppe, vi meget gerne ser får den indholdsrige fritid, som vore aktiviteter rummer så mange muligheder for. En klub, som ikke går så meget op i, om man ror rigtigt hurtigt, men hellere ser, at klubben er fyldt med aktivitet på vand såvel som på land.

Andre klubber i Radiobugten har meget at sige S.B.B.U. tak for. Ikke mindst, at klubben via dens ledere - manifesteret først og fremmest i Jørgen Andersen og Finn Møllerup - var foregangsmænd i det store Radiobugt-projekt. Mange klubber, og ikke mindst S.B.B.U. selv, fik ved disse byggerier skabt rammerne for nogle sunde klubber med en god atmosfære i et rigtigt kano- og kajakmiljø. Disse ideelle rammer vil vise sig at være et overlevelsesgrundlag mange år frem i tiden.

For klubben vil jeg ønske mange gode år fremover. Vi drømmer ikke om en klub med mange "toproere", men vi håber, klubben også i fremtiden vil sætte turroning, skiture, dagligt samvær og gode fritidsaktiviteter i højsædet.

Hjerteligt tillykke med fødselsdagen og rigtig god vind!

Ole Leth Nissen
forbundsformand

Med venlig hilsen
Dansk Kano og Kajak Forbund

Ole Leth Nissen - Formand

POSTGIRO 3092313

Dato:

En stor dag En stor klub Et stort tillykke

Et 40 års jubilæum er en stor dag. En festdag, hvor ældre medlemmer ser tilbage på de mange minder, som klubben har givet dem gennem årene. Ungdommen glæder sig over nuet og ser hen til de mange tilbud, som denne klub kan give dem.

Vi, i Furesøkrdsen, glæder os sammen med vores store klub, dens ledere og medlemmer på denne store dag.

S.B.B.U. er en stor klub, som giver ungdom og bredde mange muligheder. Samfundet ofrer i dag uanede penge på at beskæftige den ungdom, som, med øget fritid og uforskyldt arbejdsløshed, får mere og mere brug for samlingssteder som denne klub.

Her kan man dyrke en sund sport, i Danmarks måske smukkeste omgivelser. Deltage i et klubliv med gode kammerater, og om sommeren kan man afprøve det materiel, som man selv har bygget om vinteren. Eller* man kan deltage i en af klubbens veltilrettelagte langture. Det føles jo helt naturligt, når man i Sverige møder en af S.B.B.U.'s busser læsset med kanoer og glad ungdom.

Noget af dette kan måske lyde som et reklamefremstød, men det ER den rene og uforfalskede sandhed. Der er derfor al mulig Grund til at føle* glæde og stolthed overfor det, som S.B.B.U. * står for.

Jeg skal ikke undlade at nævne den hjælpsomhed, som vi, i kredsen, altid møder i denne klub. Også kredsens arbejde har klubbens ledere forstået at præge på en positiv måde. Vi er glade for stadig at kunne hente hjælp og vejledning hos kendte S.B.B.U. folk, som fx. Jørgen Andersen og Finn Møllerup.

Med et stort tillykke på dagen samt et ønske om al mulig held og fremgang i årene fremover ønsker Furesøkredsen S.B.B.U. et rigtigt godt

40 års JUBILÆUM

for FURESØKREDSSEN
Elmer Iyngge Jacobsen
Elmer Iyngge Jacobsen
Formand

HÆDER OG ÆRE :

Klubmedlemmer der har modtaget DKF's Æresmedlemmer i SBBU Kano-og Kajakklub:
diplom:

1964 Jørgen Andersen.
1967 Ole Vedel Petersen.
1972 John "Stabilo" Rasmussen.
1975 Finn Møllerup.
1976 Carlo Jacobsen.

Preben "Sputnik" Larsen.
Finn Møllerup. Henry
Pedersen.
John "Stabilo" Rasmussen.
Carlo Jacobsen.
Per "Maler" Christensen.

Klubmedlemmer der har modtaget DKF's ærestegn i sølv:

1970 Jørgen Andersen.
1981 Finn Møllerup.

Klubmedlemmer der modtaget DKF's ærestegn i guld:

1975 Jørgen Andersen.
1986 Finn Møllerup.

KANO 1949 OG FREMEFTER.

Når KUK, SUK og DUK i sommeren 1949 var på cykeltur til friluftsbadet i Frederiksdal, gjorde vi gang på gang ophold ved rejseladen. Her stod gamle bådebygger Petersen og hans søn Bjarne. De reparerede både for Furesøfarten og robåde for bådudlejerne. Bjarne var desuden begyndt at bygge kanoer med lærredsbeklædning. Det lykkedes os at overtale Bjarne Petersen til at ændre på sin kanokonstruktion, så den blev så simpel i sin opbygning, at den kunne fremstilles af 14 - 17 årige. Han lavede skabeloner og beddinge til 10 byggesæt, og SBBU-modellen var hermed skabt.

Bjarne Petersen indvilligede i at undervise 5 aftener om ugen fra oktober til marts i Voldparken fra Kl. 19.00 - 22.00. Skoledirektøren for København, Poul Jørgensen, og ungdomsskoleinspektøren, Folke Jacobsen, gik

efter mange forhandlinger ind for at støtte arbejdet. I første omgang et år og dernæst skulle resultatet vurderes. Der blev dannet 10 grupper à 3 unge. Grupperne blev opdelt på to hold, og det ene hold arbejdede mandag, onsdag, fredag i den ene uge og tirsdag, torsdag i den anden. Det andet hold arbejdede modsat. Målet var, at hver gruppe i løbet af vinteren skulle bygge 3 kanoer. Når arbejdet var klart til lakering og maling, skulle de tre i gruppen trække lod om, hvis kano der var hvis. På denne måde var man nødt til altid at yde sit bedste, da man ikke vidste, om det var ens egen kano, man byggede på.

Da man ikke havde nogen klub at flytte kanoerne til, når man skulle male og lakere, foregik dette i gården Voldparken 10 i påsken og pinsen.

Den 5. Juni 1950 var der 30 færdige kanoer, og det var til stor forundring for FSB's direktion, skoledirektionen og mange andre, der havde tvivlet på projektet.

Kanodåben foregik i Utterslev mose på den store plæne overfor Gadelandet. Der var en pudsigt ting ved bådedåben. Vi havde fået tilladelse af stadsgartneren til at foretage dåben her; men da invitationerne var sendt ud, fik vi pludselig at vide, at nok var bredden stadsgartnerens; men vandet var vandværkets! Så vi måtte i gang med at søge tilladelse fra vandværket; men den fik vi da.

Den 5. juni kl. 13.00 mødte 30 forventningsfulde og stolte unge op med deres kanoer. Skolevæsenet, overinspektionen, børneinspektoratet, FSB's direktion og bestyrelse, SBBU's bestyrelse, lejerforeninger, masser af forældre og unge fra vores ejendomme flokkedes om de 30 med deres kanoer. Der var vand i spandevise fra mosen, en stor fælles pokal blev brugt som dåbsbæger, og dåbshandlingen foretages af en lang række honoratiories med Rasmus Nielsen i spidsen.

Kanoerne kom i vandet, og så begyndte det store grin. Alle de første kæntrede! Man havde jo aldrig prøvet at padle før. Først da vi kom 3 eller 4 i hver kano, så der var ballast, begyndte det at gå; men morsomt var det.

BAGSVÆRD.

Vinteren igennem havde vi forhandlet med DKF om oprettelse af en kanoklub. Thrane Hansen, der var formand for tur- og propagandaudvalget, hjalp os med at lave love for SBBU's kanoafdeling. Han prøvede at skaffe os plads hos de klubber, der lejede sig ind på Nybrovej og i Frederiksdal. Men der var ingen, der ville have 30 "læderjacker" med egne selvbyggede kanoer. Det var Silkeborg mahognikanoer på den tid. Dyrt, men fint skulle det være. "Bananskaller" duede ikke. "Hobby" i Radiobugten ville ikke hjælpe sådan en flok. De var nok i sig selv - en lille hyggelig familiekub.

Bagsværd Møllevej, hvor der nu er rækkehuse ved indkørselen til Radiomarken. På tværs af Gladsaxe kommune stillede han den til rådighed for os, for han beundrede, det arbejde de unge havde udført. Da Gladsaxe kommune erfarede dette, fik vi 2 grunde i Radiobugten, men med en fri grund til "Hobby", så de havde os på afstand! På bådedåbsdagen, den 5. Juni, var der altså et tomt jordstykke parat i Radiobugten. Thrane Hansen fra DKF havde lånt et stativ til 10 kanoer af Lyngby kanoklub. Det kunne bygges op på ladet af en lastbil, og denne holdt klar i Utterslev mose, da dåbsceremonien var til ende.

Da vi kom til Bagsværd Møllevej, var lågen til Radiomarken låst, så kanoerne skulle bæres ned. På trods af de mange vandgange ved dåben ønskede alle en tur på Mølleåen.

Alle fra "Hobby" var samlet til frokost i anledning af 5. juni. Vi spurgte, om vi måtte låne deres bro til søsætning, men "NEJ", de ville ikke have noget med os at gøre! Midt på marken, man kan endnu se det, var der en grusgrav, og her blev altid fyldt op med kviste og grene fra beskæring til sankthansbål. De unge hentede grene og kvas og byggede en dæmning ud i søen. Herfra denne startede SBBU på sin første fælles sejlsads.

Ved tilbagekomsten så vi til vores store forundring, at "Hobby" havde sat pigtråd uden om deres grunde ind til os. Willy Øverup fra Hegnshusene sagde stille: "Så er vi ligesom hjemme igen."

BYGNING AF KLUBHUS.

Det første, vi tog fat på, var selvfølgelig bygning af en bådebro. Materialer havde vi nok af, for i Klokkergården og flere andre steder stod de store tørvelader fra krigens tid. De skulle fjernes; men der var problemer

med at placere udgiften til dette, fordi meget af det var bygget i fællesskab mellem ejen-

dommene, og dette fællesskab var siden faldet fra hinanden. Dette benyttede vi os af! Rev tørvegårde og tørveskure ned (nej, hvor var vi sorte hver aften den juni måned), kørte trætte til Bagsværd, byggede bro og stativer til kanoerne og lagde bjælker fra til senere byggeri.

Direktør Rasmus Nielsen gav arkitekt Hardt tilladelse til at forsøge, om man kunne bruge tyske barakdele fra Oxbøl til opbygning af kanohus, så vi kunne få kanoerne i hus. Vi tog til Jylland og fik barakenheder til siderne og til taget sendt til Lyngby station, hvorfra de blev omlæsset og kørt til Radiobugten. Til alt dette praktiske arbejde havde vi fået bevilget tømrermester Leif Andersen som hobbylærer om vinteren på møbelværkstedet og om sommeren til opbygning af kanoklubben. Vi havde fået arkitektskuret fra Birkebo til værktøj og redskaber og ly, når det var dårligt vejr.

I løbet af august, september, oktober og november fik vi rejst langsider, bygget bærende konstruktion, lagt tag og gulvstrøer. Kanoerne kom ind og gavlene blev lukkede interimistisk, så ingen kunne komme til kanoerne. En ny vinter var begyndt og med den igen 30 nye kanoer på bedding. Det var en ny klub i hurtig udvikling.

I vinterens løb afholdtes en stor boligudstilling i Forum. Her skulle Boligselskabernes Landsforening fremvise et enfamiliehus, der havde vundet 1. præmie i en land-skonkurrence. Arbejderbo stod for opførelsen. Det var et af de første huse med murede gavle og træsider bygget på klink. Der var dejlige vinduer i begge langsider, flotte yderdøre, dejligt elementkøkken og et stort udhus. Efter forhandlinger med Arbejderbo og de håndværkere, der havde leveret huset på lånebasis, fik SBBU lov til at overtage det hele, hvis vi rev det ned og fjernede det. Søndag aften Kl. 22.00, da Forum lukkede sine porte, mødte vi op med 40 unge og 2 forældre med lastvogn.

Nu skulle der arbejdes! Men kl. 22.10 blev der helt stille i Forum. De håndværkere, der var mødt frem, strejkede og holdt møde på grund af alle os ufaglærte, der lavede noget af deres arbejde. Da jeg blev klar over situationen, fik vi fremskaffet 3 kasser øl og gik ind til mødet, hvor jeg forklarede, hvorfor de unge var der, og at vi havde fået dette hus og alle Junchers bøgemarketgulve i demonstrationskøkkenerne. Da alle havde hørt dette, sagde de: "Gå ud til porten, så kommer vi med det, der tilhører jer". Efter 1 times forløb var alle vore materialer og en masse lægter og plader læsset på vognene, og vi kørte til Bagsværd. Foråret kom og byggeriet gik i gang. Vi fik fornemme vinduer og døre, flot facade, pergola, redskabsskur og bøgemarketgulv i opholdsafdelingen - alt sammen fra Forum. Den 5. Juni 1951 kunne vi holde indvielse, hvor pigerne smurte sandwiches, serverede te, øl og sodavand. Det var jo en stor dag. En lang række medlemmer og ledere, blandt andre Jørgen Hansen, Alfred Dam, Røde Werner, Finn Derno, Brødrene Jensen, Ole Vedel, Gade Karstensen, John Rasmussen, Henry og ikke mindst Finn Møllerup (der er nok glemt nogle, men ikke af ond vilje), har gjort deres yderste, for at SBBU's Klub i Radiobugten skulle være en del af de oplevelser, man har brug for som ung. Mellem de mange fester, standerhejsninger, standerstrygninger, sankthansaftener, stævner og alt, hvad der foregår i en kanoklub år ud og år ind, er en af de ting jeg virkelig husker, pinssemorgen 1951. Da klokken var syv om morgenen, kom direktør Rasmus Nielsen, hans hustru Tine og deres børn kørende med bilen fuld af morgenbrød, og vi fik et festligt morgenmåltid.

DET NYE.

Allerede i midten af halvtredserne begyndte man først i Nybro kanoklub og senere fra andre sider at tale om at samle alle kanoer i Radiobugten. Vi fik ordnet jord og bygninger til Nybro kanoklub og dernæst jord til kanoklubben 361. Mens vi lavede planer om nybyggeri i Radiobugten, solgte P&T og Gladsaxe Kommune Nybrogård og Radiomarken til undervisningsministeriet, som byggede Nybrokollegiet. De meddelte, at vi skulle planlægge på lille Amerika! Nye tegninger blev lavet. Radiostationen skulle udvides, og det lykkedes for Friluftsrådet at få fredet Radiobugten til kano- og kajakformål mod en byggetilladelse til P&T's nye radiostation. Forhandlingerne begyndte igen! To forskellige projekter blev kasseret af fredningsmyndighederne. Kommunen købte jorden tilbage fra undervisningsministeriet, så alt var pludselig igen ved det gamle! I 1973 havde vi et nyt møde med fredningsmyndighederne, hvorpå vi begyndte et nyt projekt med Hans Henrik Trærup Madsen som arkitekt. Det lykkedes at få godkendt planerne for Radiobugten. Fremtiden var begyndt. Med egne penge, tipsmidler, Egmont H. Petersens fond, den sociale fond og andet i baghånden kunne arbejdet gå i gang i 1977. Det var et af de største projekter under SBBU, der hermed startede. Vi skulle bygge ca. 1000 m², og stærkt inspireret af Finn Møllerup, der i mange år havde deltaget i planlægningen, gik medlemmerne i gang med

byggeriet. Finn Møllerup og John Rasmussen dannede den daglige byggeledelse. Da der var bygget 5 bådehuse, blev det gamle klubhus revet ned, og et nyt dejligt klubhus blev indviet i 1981. I 1982-83 blev huset, der rummer omklædning, bad, sauna, trimrum og værksteder, bygget. Genopbygning af klublivet gik igen i gang. Meget var sat til i årene under byggeriet. Man havde kun tænkt på at bygge. Men det var ikke kun i SBBU, man oplevede dette. I sommeren 1989 blev det sidste hus, kaproningshuset, bygget. Nu er livet i gang med Søren Vikkelsø som leder af kanoklubben og en bestyrelse, der forhåbentligt sammen med medlemmerne vil forstå, at SBBU's kanoklub er en del af en helhed, der har til opgave at give unge oplevelser, der giver dem mulighed for at tro på sig selv. Uden denne tro er det svært at leve i et moderne samfund! Held og lykke fremover!

Jørgen Andersen.

Tak til "Gladsaxe kommune"!

Bagsværd sø ejes af Gladsaxe kommune; men man har gennem årene med stor gæstfrihed åbnet for kanoungdommen fra hele hovedstadsregionen, opkøbt privat og offentlig jord og stillet den til rådighed for de forskellige klubber. Gennem årene har man hjulpet til med vedligeholdelse af de gamle klubhuse, deltaget i renovationsplanerne og ikke mindst hjulpet til med byggemodning.

Tak til skiftende kommunalbestyrelser, særlig tak til borgmesterkontoret med følgende række af sognerådsformænd og borgmestre:

Villumsen
Båring-Hansen
Erhardt Jacobsen
Tove Schmidt
Ole Andersen

Tak til kommunens embedsmænd, kommunaldirektører:

Carl Sørensen Wilfred
Hansen Jens Christiansen
Svend Åge Henriksen

ejendomskontoret:

Fru Ellen Møller

idrætsudvalg:

A. K. Jørgensen Malling
Kjær Erhardt Jacobsen
Leo Tolsted
Svend Erik Harders Tage
Hansen
Ole Andersen Peter
Nielsen

teknisk forvaltning:

ingeniører:

Poul Fjelsted Iversen Tage
Møller Carsten Petersen Ove
Pedersen

arkitekter:

Nilsson Henrik
Elming

gartnere:

Pagh Andersen
Nicholaisen
Lars Anker Olsen.

Uden fredningsmyndighedernes hjælp og forståelse havde det været umuligt at komme igennem med de nu gennemførte byggeplaner.

Tak til dommer:

Harald Petersen.

Friluftsrådet har betydet uendelig meget for kano- og kajaksporten. Specielt var kontorchef William Horsten en utrættelig forkæmper for sportens placering ved Nybro og i Radiobugten.

Tak til:

William Horsten
Frede Lauritsen
Ole Løvig
Gert Henriksen.

DKF og Furesø-kredsen:

Fra den første dag vi fik forbindelse med DKF, har en lang række personer fra forbund og kreds betydet meget for udviklingen på Nybrovej og i Radiobugten. Tak til:

Robert Christensen
Ejner Nielsen
Niels Lyngenbo
Alfred Jensen
Allan Jønsen
Venzel Møller
Klaus Vedel
og mange med dem.

FRA KNÆGT I 68 TIL "VOKSEN" I 90.

Det hele startede i sommeren 68, hvor en kammerat og jeg "lånte" broderens kano; mens han uvidende herom var på arbejde. Dette gik da også fint et par gange, hvor vi i skoleferien tog den lange vej ud til SBBU's kanoklub ved Bagsværd sø. Turen foregik med bus nr. 160 fra Bellahøj, hvor vi boede.

En dag gik det imidlertid galt, da vi med en tilrigget kano løb lige ind i favnen på en af de "voksne" midt på klubbens grund! - med en kano der ikke var vores! - og uden at være medlemmer af klubben! Efter en kraftig formaning, trusler om øretæver, og om at storebroderen ville få det at vide, hvis vi så meget som viste os derude mere, luskede vi hjem. Så det blev ikke til flere kanoture den sommer.

Selvfølgelig hørte broderen om episoden, og hans krav var simpelt hen, at hvis vi skulle sejle mere i kano på Bagsværd sø, så måtte vi bygge en selv! Indfaldsvinklen til dette var helt, klart at melde sig ind i en SBBUklub.

Som sagt så gjort! Kort efter skolestart i efteråret 1968, da klubberne atter slog dørene op for vintersæsonen, var vi 4 gutter fra NV-kvarteret, som meldte os ind i Munkevangens ungdomsklub, som er en SBBU-klub på Bellahøj. Her gik vi så en måneds tid og ventede på, at der skulle komme opslag op om kanobyggeriet, som efter sigende skulle starte omkring 1. oktober.

Aftenerne i denne kælderklub fordrev vi mest med bordtennis og billard. Klubben bestod af 3 rum. Et med bordtennis, et med billard og i det sidste rum fandtes baren, hvor vi kunne nyde en jolly og en "store klavs"; til tunge rytmer fra Stones, Doors & Steppenwolf fra en Beogram 1000, der var solidt plantet på en reol af træølkasser, som var rigtig "hot" i den periode. Loftet var beklædt

med æggebakker for at skåne de

ovenpå boende mest muligt. Endelig oprandt dagen, hvor vi skulle møde til kanobyggeriet. Det skulle foregå under ABC-cafeteriet på Frederikssundsvej ved Bellahøjhusene. Fra flere forskellige SBBU-klubber var 15 forventningsfulde 13-18 årige mødt op og med undertegnede som en af de yngste.

Jeg blev da også nødt til at vise min kunnen med en sav, før jeg blev "godkendt" af John Rasmussen og Jørgen Andersen.

Kanobyggeriet blev ledet af John "Stabilo" Rasmussen, -Kano John, -onkel John, -ja kært "barn" har mange navne. En rigtig rar fyr, der

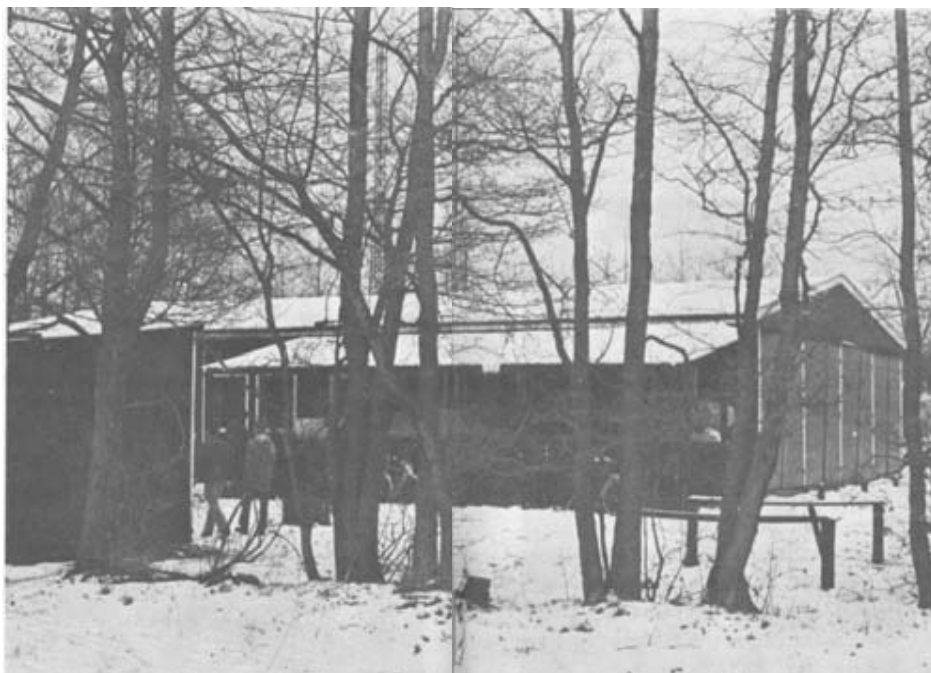
tålmodigt og dygtigt formåede at få os til tider ukoncentrerede unge til at bygge funktionsdygtige

kanoe. Her skal man tænke på, at vi bestod af 5 der i hold à 3 personer, løbet af vinteren skulle bygge 3 kanoe pr. hold.

Det var sjovt at gå til kanobygning. Det foregik i en afslappet og rar atmosfære. Det var noget, man glædede sig til, også selv om der ofte skulle knokles. Kanobyggeriet foregik mandag, tirsdag og torsdag fra 19 - 22. Det stod hurtigt klart for os gutter, at det var "federe" at gå til kanobygning hos John end at komme i den almindelige klub. Snart var det også det eneste organiserede, vi foretog os den vinter. Munkevangen kom vi mindre og mindre i. Den 20. april havde vi set frem til længe. Det var dagen, hvor de nybyggede kanoe skulle køres ud til kanoklubben i Radiobugten. For mange af os, var det første gang, vi var i selve klubben. Det første stykke tid i Bagsværd var vi travlt beskæftiget med at, male og lakere vores kanoe, så de kunne være klar til standerhejsningen, hvor både kanin- og bådåb blev foretaget. Vandet var koldt og smørelsen lun, og så blev med vi smurt ind med en toiletbørste. Men hva' - Det er jo en del af showet. Svømmeprøven blev snart efter overstået. Vi blev nemlig sejlet ud til øen i motorbåden, som sammen med et par kanoe assisterede os sikkert ind til bådebroen igen, - og det svømmebevis var hjemme. Vores første sæson i Bagsværd gik i begyndelsen kun med at sysle med og /eller ro ture i vores nybyggede kanoe. De ældre medlemmer i klubben havde vi ikke så meget at gøre med, uden der på nogen måde var noget galt i det. De eneste "store" vi blandede os med var dem fra bestyrelsen, som formand Erik "Mao" Larsen, Finn Møllerup og Anker Larsen. De to sidstnævnte havde med SBBU at

gøre i det daglige, og Anker stod for kontingentet i kanoklubben. Der kom også nogle af de ældre medlemmer og roede en del i kaproningsbådene. Jeg husker ikke alle, men der var navne som Frede Kristensen, Preben "Sputnik" Larsen og Finn Josephsen. Det så sgu flot ud, når de sådan roede ud! Vi begyndte da også selv at "lege" med det i dagtimerne, når vi var alene. I skolesommerferien kom så pludselig en kanoer fra Furå Kano og Kajakklub (dengang var den ikke slået sammen med Nybro). Per Manley hed han, og han skulle være hos os sommeren igennem i dagtimerne på hverdage. Det kan nok være, at tilstedeværelsen af Per og hans kano fik sat noget i gang hos os. Pludselig var flere af os fra det nye kuld i fuld sving i kapbådene i bugten ud for klubben. Det var primært enerkanoen vi ville prøve, duede det ikke, gik man automatisk over i kajakken. Herre Gud, -inde på bådebroen

sad Per med sin meget velholdte kano, og efter vores forhold, utrolig flotte padle, ja det var en rigtig "prof Klart man ville starte her. Per udlagde en 500 m. bane i Radiobugten ved at ro distancen selv og smide et par bøger. Så havde vi en træningsbane. Per tog tiderne fra bådebroen. Vi hyggekonnkurrede indbyrdes med tider på omkring 3.25 min. I eftersommeren kom en hel del kaproere og deres træner Henry Pedersen. De var fra Kano- og Kajakklubben STRØMMEN og ville fremover være medlemmer hos os. Med Henry som spilfordeler i det idrætslige kom der for første gang i min tid rigtig gang i kanoeringen i SBBU. Samtidig med denne nye udvikling, begyndte vi at se mindre til den "gamle garde". Klubbens faste kærne var nu det nye kanokuld fra kanobyggeriet sammen med "overløberne" fra STRØMMEN. Dette gjaldt såvel bestyrelsespladser som klubbens flidspokal, der

af de sidste weekender i september. Ud over os unge var Finn Møllerup og Henry med, som henholdsvis chauffør og holdleder, og de havde deres koner med. Ydermere var der et par seniorer mere koblet på denne tur. Alt i alt blev det en herlig weekendtur, hvor det blev til både 1. og 2. pladser - flest til de yngste af os. Denne afsluttende tur, hvor flere af os havde stillet op i et kaproningsstævne for første gang, og ydermere klaret os fint, gav bare blod på tanden. Så der blev trænet flittigt i Tingbjerg Ungdomsklub (SBBU-klub), hvor vi havde gymnastiksal og vægtrum: tirs. & tors. aften fra 18.30 - 20.00. Den gamle klub havde charme, selv om den efter nutidens forhold var ganske primitiv. Intet rindende vand, men en håndpumpe til undergrunden, hvor man - hvis man ellers var heldig, og den altså virkede, - kunne hive noget okkerfarvet og rustfyldt væske op. Vi havde ingen el, men en gasovn, som var alt for lille til at varme det store klubrum op om vinteren. En forudsætning var, at den virkede, herunder at der var gas på flaskerne! Nogen diskussioner var der, når det nu opdagedes, at flaskerne var tomme, og der skulle sendes stafet til tanken efter 2 nye 50 kg flasker. Belysningen i klubben kørte også på gassen. Her var det, endog nødvendigt med specielle net til lampernes brændere. Uden disse net gik det ikke. Nettene var meget skrøbelige. Trykkede man lidt for hårdt på dem, gik de itu, og ramte man dem, mens de brændte, smuldrede de øjeblikkelig væk, og lampen gik ud. Toilettet var et gammeldags, udendørs, og med udskåret hjerte i deren. Her må man vedstå at have tilbragt mange en filosoferende stund i dette mørke, "duftende" rum, der konstant var hjemsoget af fluer og stankelben. Under disse "besøg" har man da været heldig at komme til en tom spand, men så sandelig også det modsatte, hvor man måtte forrette sit nødtørft i delvis stående stilling! Til

tider blev spanden fyldt meget hurtigt, og da der kun var 1 ugentlig tømning, måtte vi selv grave denne "ekstra spand" ned. Bådehusene i den gamle klub var

også anderledes og mere uhensigtsmæssige end nu. Bådehusene og klubhuset sad sammen med klubhuset i midten mellem hver sin afdeling af bådehaller. Hver afd. havde 4 porte med 10 kanoer i hver, fordelt i 2 rækker med 5 kanoer ovenpå hinanden. På 4. og 5. hylden var man nødt til at løfte kanoen op på plads med padlerne til hjælp, og det gjaldt selvfølgelig også, når de skulle ned. I princippet var det enkelt nok: Padlerne op i bunden af kanoen, løfte den ud fra hylden, fire den ned ganske langsomt, slippe padlerne og tage fra med hænderne. Men det var ikke altid, det lykkedes i starten. I værste fald skræbde den mod samtlige øvrige kanoer i skuret på vej ned i hovedet på en!

I 1970 var det første gang, vi "nye" skulle på kanotur i sommerferien. Vi tog på Gudenåen med Finn Møllerup. Carlo Jacobsen, Gert Gullander, min bror og jeg havde alle vores

nybyggede kanoer på langtur for første gang, og det var vi jo for øvrigt også selv! Det blev til 14 fede dage. Selv om der var godt med regn i den periode, slog det os ikke ud. Bare det at være alene hjemme fra var en del i sig selv! En af turens højdepunkter på det rent fysiske område var nok, da vi skulle over Tange sø i kraftig vind. Her fik nogle af os nye prøvet os selv af, når det gjaldt om at holde kanoen op mod bølgerne. Det var i hvert tilfælde ikke et vejr, vi indtil da havde prøvet os ud i hjemme på Bagsværd sø. Vi deltog i en hel del regattaer det år. Specielt i vores egen internationale Gladsaxe regatta stillede vi lidt mere talstærkt end ellers. Sæsonens stævner gav gode placeringer for mit vedkommende, og jeg blev udtaget til ungdomslandsholdet i enerkano, ligesom Jens Clausen (Furå) gjorde, til de nordiske mesterskaber, der blev afholdt i Linköping i Sverige.

Efter sæsonen blev jeg kåret til "årets fund" af kredsens idrætsledere, et knivsblad foran Jens Clausen. Udfaldet til min fordel skyldtes udelukkende de mesterskaber, jeg just havde høstet i ungdomslandskampen. For Jens var jo trods alt dansk ungdomsmester. To begivenheder dette år gjorde det specielt sjovt at være medlem af kano- og kajakklubben, VM i kano og kajak og VM på vandski. Begge begivenheder blev afviklet på Bagsværd sø.

Under VM på vandski var der givet tilladelse til sejlad med hurtiggående motorbåde i søen, og

der var lagt et træningspring i bugten ud for klubben. Her havde vi meget morskab med at "lege" ude ved hoppet, når det ikke blev brugt. Vi roede ud og badede, sprang på hovedet og sejlede kanoer "under", når det blev for varmt inde klubben, og vi trængte til at blive kølet af. Ind i mellem mødtes vi med unge fra Nybro, og så kæmpede vi klubvis om at have magten på toppen. Det var altså utrolig svært at kravle på hoppets gummibelægning, når den var våd. Men sjovt var det. VM i kano- og kajak blev afviklet i august. Vi fik rig lejlighed til at se alle de udenlandske stjerner på nært hold både på og udenfor banerne. Vi var en gruppe fra SBBU, der ligesom de øvrige klubber i området, havde lovet at stille et hold til rådighed ved indkvarteringen af de udenlandske roere. SBBU's hold skulle hjælpe til på Gladsaxe skole på Tobaksvej med det praktiske som rydning af klasselokaler og gøre dem brugbare som "bolig" for roere, ved opstilling af senge o.l. Ligeledes blev mange af os koblet på forskellige landshold

og guidede dem ud til rostadion i deres busser. Her blev der ikke sagt så

meget, foregik mest med fag-ter, især når man kørte med polakker eller ungarer. Som 15 årig magtede man jo ikke andet end dansk og lidt tysk/engelsk til husbehov. Vi boede ligesom roerne på skolen, og vi spillede bordtennis og fodbold og spiste sammen med dem.

Før VM havde vi været ude og dekorere oplandet med VM-plakater, -og nu gik det altså løs på banerne, og det var overordentlig

spændende at være vidende til. Bedste dansker var den 'legendariske Erik Hansen fra Pagaj der

vandt sølvmedalje.

Vi hjælpere var sammen med de deltagende roere inviteret til afslutningsfest i restaurant Nimb i Tivoli og det var jo en ganske rar "betaling" for et sjovt slid. 2 sæsoner var nu gået, og det havde bare været så sjovt og spændende, at man bare havde lyst til mere. En interesse der skulle vise sig at vare ved stadig 20 år senere. Disse to ti-år er kortere fortalt:

OP GENNEM 70'erne i SBBU.

Vi havde dels kaproere, der trænede under Henry, dels havde vi folk, der deltog i stævneafvikling. Dette bevirkede, at vi fik tildelt og stod som arrangører af de danske mesterskaber i august måned 1971.

I starten af 70'erne fik vi skolesøgende ungdom til kanoklubben. Et projekt med KBH-kommune der betød, at et væld af unge mennesker, blev kørt i busser ud til klubben fra div. skoler i oplandet til såkaldt skoleroning i sommermånederne. Kommunen havde stillet motorbåd til rådighed og givet midler til anskaffelse af både. Dette projekt bevirkede, at John "Stabilo", Carlo Jacobsen og Per "maler" Christensen pludselig var ansatte i kanoklubben for at styre skoleroningen, men samtidig for at være noget for os andre og for klubben som helhed. Tidligere havde kun Finn Møllerup været ansat i sin egenskab af leder af klubben, men nu var der altså kommet flere til. John "Stabilo" kendte vi jo fra kanobyggeriet, som han efterhånden havde ledet i en årrække; men at have ham hos os i sommermånederne var noget ganske nyt. Givtigt for os var det helt sikkert. Der kom mere

gang i klubben end ellers, og det var smadder rart, at der var nogen i klubben, når man kom fra skole

eller arbejde. Ydermere betød skoleroningen, at flere af de besøgende blev så grebet af vores

sport, at de ganske enkelt meldte sig ind i klubben og senere byggede en kano hos John. En hel del af disse "skoleroere" fra starten og midten af halvfjserne er medlemmer i klubben den dag i dag.

Carlo var i mellemtiden blevet formand - et hverv han klarede godt. Finn og han bestred gennem årene poster i såvel kreds som forbund. I sidste halvdel af 70'erne arbejdede de meget inden for "tur og propaganda". I dette regi deltog de i flere lagan-lejre, som er nogle landsdækkende sommerlejre i Sverige for det

hjemlige kano- og kajakfolk. 11975 kom der for alvor gang i byggesagerne i Radiobugten. Det var der blevet snakket om siden starten af 70'erne, og der skulle snakkes lidt endnu(!), inden første spadestik kunne tages. Der havde været forskellige planer fremme, bl.a. forlydender om at vi skulle være ligesom Gladsaxe kano- og kajakklub, altså i to etager. Finn og Carlo sad selvfølgelig i byggeudvalget. Da vi i sommeren 77 vendte hjem fra en kanotur på Lagan elven,

hvor vi havde tilbragt de sidste dage af ferien sammen med DKF's landslejr, var byggeriet af vores nye klub gået igang. I første omgang var det 3 bådhus, der skulle bygges. Man var i fuld sving med at bygge skeletterne på marken bag klubben. Der, hvor syrenerne blomstrede, da vi tog til Sverige, stod nu starten til den nye klub. Et byggeri som kom til at vare i rigtig mange år, og i gennem hele perioden blev sikkert styret af John "Stabilo". I starten var der ud over de øvrige

ansatte i kanoklubben også hjælp fra nogle andre medarbejdere i SBBU, bl.a. Finn Thøgersen fra snedkerværkstedet i Rymarksvænge (SBBU's kørselaft.), som ligger på den gamle Ryvang kasserne på Østerbro. Her var medlemmerne kommet i nogle vintre for at låne værkstedet. Især kom vi på lørdage og reparerede kanoer og lavede padler o.l. For det meste flaskede det sig sådan, at vi splejsede til noget frokost, og så hyggede vi os sammen med John. Det var en rigtig rar tid i

Rymarksvænge og mange gange tog vi derud, selv om vi egentlig ikke skulle lave noget. Det var herfra, vi medlemmer kendte Thøgersen. Han var altid behjælpelig

med at løse de forskellige problemer vi unge havde; men gjorde vi noget forkert, så skulle vi nok få det at vide! - Sådan var det også med John. Dummede vi os med træarbejdet eller generelt, yndede han at kalde os for "drønnerter".

I anledning af Tour de Gudenås 10 års jubilæum blev der i 77 udsat en Fenja kajak i præmie til den klub, der gennemførte Tour de Gudenå med flest roere. Da Gudenåløbet altid har været i høj kurs i SBBU, var det - med den kajak som gulerod - ikke svært at stille med et fantomhold. Et godt stykke over 30 roere var tilmeldt fra os, og det udsendte program for løbet viste, at SBBU havde flest tilmeldte, så nu gjaldt det bare om at gennemføre. Vi fik 32 roere over målstregen i Randers og det var nok til at båden tilfaldt os! Ellers var det i sidste halvdel af 70'erne "hammerens sang" man hørte, når man kom ned i klubben. John og de andre byggede, og da vi var vant til at arbejde sammen med John - ja, så byggede vi medlemmer også med. Det var også planen, kanoklubben skulle bygges med medlemmernes hjælp, og det blev den! Det var en utrolig stor hjælp gennem hele byggeperioden; men i sagens natur blev kanoklubbens øvrige virke og arrangementer stillet lidt i skyggen. Generalforsamlingen i 77 sammensatte følgende bestyrelse: Carlo Jacobsen (formand), Finn Møllerup (kasserer), Søren Vikkelsø (idræt), Per "maler", John Larsen, Bjarne Hansen og Søren Amundsen. Suppleant var Ralf Hauger. Frem til 1979 blev der til turkanoer bygget 5 bådehuse. Efterhånden, som de blev færdige, begyndte vi at flytte både over fra den eksisterende klub. Den kunne jo først rives ned, når de gamle bådehaller var tømt for udstyr. Det var stadig det gamle klubhus, vi måtte ty til, når vi ikke ligefrem roede, slog søm i eller på anden måde aktiverede os udendørs. Det gamle klubhus har så sandelig haft en mission gennem tiderne. Det var rammen om et specielt liv og

kammeratskab. Mange har gennem årene haft det som et værested, - ja deres andet hjem. Og her har da også lydt mangt en gang: "Husk de sidste smækker, når de går!" Det var nemlig kun bestyrelsen, der havde nøgle til herligheden. Også Per "maler" havde vi utrolig meget samvær med om aftnerne og weekends op gennem 70'erne. Efter træning eller onsdagsløb hyggede vi med Per'mand. Var der træ-

ningslejr eller hyggetur til SBBU-kolonierne: Buregø, Knudsby eller Holstrupgård, - ja gå var Per med! Kanoture og kapstævner deltog han også ofte i. Per var der utrolig meget, og samtidig var han vældig populær blandt medlemmerne, specielt de unge, hvis forældre han tit tog en snak med, gå "ungerne" kunne deltage i ture eller kanobyggeriet. DET NYE KLUBHUS, VÆRKSTED & OMKLÆDNINGSRUM.

"Maler" og "Molle" og stadig med uvurderlig hjælp fra medlemmernes gide.

Op gennem 70'erne og her i 80'erne, har klubben været på utallige sommerture i turkanoer. Sidst i 60'erne tog SBBU tit på Oslo fjorden med kanoerne fragtet med Norgesbåden. Siden er det hyppigst sket med bug og trailer. Der har været ture til Tyskland og Frankrig; Ploner søerne og Fulda. I Sverige har vi været på Lagan, Helge å, Åsnen, Immelven, Ivsjøen, Klarelven, Morrum og Enråen. Flere af disse ture har endog været gentaget. Der er også medlemmer af klubben, der

har lavet "mindre" ture, altså for et mindre antal og på privat basis, f.ekg. tur gennem Europas flodnet og ud i Middelhavet, en tur af flere måneders varighed, og fossture til Nordsverige af et par ugers varighed.

I sommeren 1980 var vi gå endelig klar til nedrivning af den gamle klub. Dele af den blev kørt væk, andet brændt på stedet. Og gå gik, det ellers løg! Et murersjak fra Skævinge kom og fik banket et fundament op i første omgang til selve klubhuset. 1. maj blev jeg ansat i SBBU

og skulle hjælpe til med opførelsen af det nye klubhus sammen med John "Stabilo", Per

En af disse ture foregik med en hjemmebygget otterkano i glasfiber med Ole "lyd" og Søren Hviid fra klubben. De deltog på et andet tidspunkt i Artic canoe race i Finland. Søren Hviid har ydermere været på 6 ugers whitewater kanttur i Canada. Disse pionere ud i fossroningen har mere end nogen andre gjort fossroning til et fast program-punkt på vores turliste, der indeholder mindst 4 årlige klubture, 2 forår og 2 efterår. I 1982 stod så det nye klubhus færdigt, og der blev holdt indvielse med en masse prominente gæster med Gladsaxes daværende borgmester i spidsen. Der blev døbt både og holdt taler, suppleret med lidt vådt og tørt. Senere blev medlemmerne så trakteret med kylling, fritter og vin. I løbet af 82-83 opførtes huset, der indeholder omklædningsrum, vægtrum, værksted og sauna. Efter færdiggørelsen af denne bygning ophørte så mit arbejdsforhold i kantklubben, - med vemod. Det havde godt nok i en årrække været en herlig og sjov arbejdsplads, nu var det igen "kun" en hobby. Jeg fortsatte i stedet i en anden SBBU-klub. Men min baggrund gjorde, at jeg var selvsikret til denne klubs kantture til Sverige, hvilket jeg selvfølgelig ikke havde det ringeste imod. Disse kanoture foregår i kantklubbens kanter, som hver sommer bliver kørt til Sverige, hvor SBBU's klubber bruger dem på skift. Kanter der forøvrigt også er fremstillet af SBBU-medarbejdere, især af John "Stabil", Finn Thøgers og Knud Michels fra SBBU's sejlklub. I maj 1987 overtog jeg så leder

gerningen efter Finn Møllerup. Søren Hviid blev ansat til at fortsætte kanobyggeriet efter John "Stabil", som han jo selv havde bygget hos mange år tidligere. Og han har lært godt! Ligesom John kan han bare det der!

Sideløbende med den almindelige dagligdag i kanoklubben skulle vi i 88 have rejst det sidste hus, som vi endnu manglede i vores store projekt, nemlig kaproningsskuret. Under hele denne lange byggesag, som jo faktisk havde strakt sig over en 10 årig periode, havde kapbådede ligget hist og her i turkanoskurene. Ikke særlig godt for bådene og heller ikke hensigtsmæssig for brugerne. Men vi havde ikke haft andre muligheder for at opbevare dem, da det gamle kaphus jo havde ladet livet mange år tidligere til fordel for turbådehusene. Nu var muligheden der. Med hjælp fra Gladsaxe Kommunes beskæftigelses afdeling fik vi rejst "skallen" af huset. Resten stod vi selv for. Medlemmerne lagde igen en hånd til. Især i årets pligtarbejde, hvor det meste af arbejdet foregik i og omkring kaphuset. Kaproningshuset stod færdigt og blev indviet ved standerhejsningen 1989. Endelig var vi færdige og det med omkring 1000 m² bebyggelse!

Det nye kaphus har plads til 50 kanoer, og/eller kajaker og er med de båd Køb, vi har gjort de seneste år, praktisk taget fyldt op. De godt og vel 30 klubkanoer, - de velkendte "røde kanoer" - er ved at være godt udtjente og har derfor de seneste år stået for en gradvis udskiftning til nogle mere tidssvarende alukanoer,

der med hensyn til vægt og holdbarhed egner sig bedre til unge mennesker!

KANOKLUBBEN I 1990'ERNE.

I dag er Kano- og kajakklubben SBBU en moderne klub, der giver medlemmerne rig mulighed for at dyrke kano- og kajaksportens mange facetter, hvor hovedvægten er kanobyggeriet, som det hele startede med, og som har været og er, indfaldsvinklen til medlemskab af vores klub for så mange. Klubben har en bred buket af vidt forskellige aktiviteter og arrangementer at tilbyde sine medlemmer, det være sig fossture, sommerture til Sverige og Tyskland, week-enture i turkano på Suså, Rønne å eller i Københavns havn. Derudover er der et væld af kaproningsstævner, hvor et sikkert hit i SBBU-regi er Gudenå-løbet, dels fordi det er populært hos vores medlemmer; men også fordi der i

klubben i vinterens løb er bygget en kano, som skulle være skræddersyet til dette race, eller i hvert tilfælde langt hurtigere end de SBBU-kanoer, som vi normalt bruger.

Vi har en bred kreds af medlemmer, der bakker op omkring disse arrangementer, og fælles for de fleste er, at de ikke har nok i en af tingene, men vil smage og snuse til det hele, selv skituren til SBBU's Norgeskoloni eller div. sportsturneringer i vinterhalvåret.

For en traditionel SBBU'er er stadig den unge m/k'er, der bygger sin egen kano og et par padler, syr sit oversejl og andet udstyr, ror lidt kaproning og stævner, samt tager week-end og

sommertur i turkanoen.

Mange medlemmer er med til de fleste af disse aktiviteter, og ind imellem kan det være svært at finde plads i kalenderen, uden at det ødelægger noget andet, man gerne vil deltage i.

Det er mit håb, at den ånd, det aktivitetsniveau og det kammeratskab, der findes hos os, må bestå og blive styrket i fremtiden, så vi kan gå ind i det næste årtusinde og give videre af det, vi hver især har fået af glæde og oplevelse med SBBU kano

og kajakklub i de forløbne 40 år.

Til slut vil jeg takke Jørgen Andersen, som fik ideen for mere end 40 år siden og førte den ud i livet til stor glæde for så mange gennem tiden. Samtidig vil jeg takke SBBU og FSB for at have troet på tanken og sammen med Jørgen gjort den til virkelighed,

og for det samarbejde og den goodwill og forståelse vi har mødt gennem årene. En stor tak skal gå til John "Maler", Carlo og "Molle",

der i hvert fald, i de mere end 20 år jeg har været SBBU'er, har været dem, der har præget klubben og gjort det hele nemmere og sjovere. Jeg vil sige tak til både nuværende og tidligere bestyrelser og udvalg for det arbejde, de lægger/har lagt for dagen. Sidst, men ikke mindst vil jeg takke alle, der på den ene eller anden måde har været med til at give noget, der til syvende og sidst har bevirket, at det har været nemmere, sjovere og mere spændende at være medlem i klubben. En tak til personalet på SBBU's kontor, forbund, kreds og klubber for godt samarbejde gennem årene.

Tingbjerg, den 5. maj 1990.

Søren Vikkelsø.

DAGLIGDAGEN I KANOKLUBBEN

Udover aktiviteterne inden for idræt og oplevelsesrige kanoture, har vi i kanoklubben en hel del andre oplevelser, som medlemmerne har glæde af. Muligheder som naturligvis fortrinsvis benyttes i vinterhalvåret. F.eks. er der dart, billard og bordtennis i klubhuset. Dart er ikke det mest attraktive, men derimod er billard og bordtennis i høj kurs. Billardet tiltrækker de fleste medlemmer,

især efter vi i 89 fik kugler til pool (amerikansk billard), og det er ofte i billardrummet, man mødes og snakken går, - når det ikke lige er i baren. Bordtennisbordet står fremme om vinteren og bliver ved sæsonstart klappet sammen og gemt væk til standerstrygning. I løbet af det halve år bliver det benyttet flittigt, og ingen er uvidende, hvis en af vores berømte turneringer er på trapperne, - altid arrangeret og vundet af vores seniorformand Lars Marker (er der mon en sammenhæng?). Interessen for dette herlige spil er steget efter årsskiftet, hvor vi endelig fik taget os sammen og fik investeret i et nyt bord, og siden

har udvalgte medlemmer deltaget i turneringer mod andre SBBU-klubber, sidst i marts 90 satte kanoklubben 2. hold sig suverænt på 1. og 2. pladsen. I et hjørne af klubhuset står en symaskine, hvor adskillige har fået syet oversejl og kapeller til deres kanoer. Det er en hel del billigere end et færdigkøbt oversejl, og desuden er det også en større fornøjelse at sejle rundt med noget, som man selv har lavet i sit ansigts sved, irriteret over 10 knækkede smaskinenåle

Padler, Bundbræt og andre nyttige ting til kanoen, laver vi også selv i klubben. Søren Hviid tuller for det meste rundt over i vores værksted og er altid behjælpelig, specielt hvis endnu en "pubertetsforvirret akademiker" har brug for lidt assistance til sit træarbejde

Ved siden af vores værksted har vi et vægtrum, hvor "de seje" varmer op til at nakke kilometre på søens rørte vande. Her er også en romaskine, som kan benyttes efter behov, f.eks. hvis vinter-

halvåret byder på is, eller hvis man ikke synes, bølgerne helt svarer til ens niveau i kapbåden. Alt i alt er klubben, stedet med de mange muligheder, og det udmærkede kammeratskab, et flittigt tilholdssted året rundt. Bestyrelsesmedlem Hans "Kiks" Nielsen.

KLUBBLADET

Klubbens blad har altid fungeret som et

glimrende informationsblad, med en vis portion underholdning, hvor man både har kunne læse om, hvad der sker i fremtiden, og hvorledes man opnår at deltage i de forskellige arrangementer. Underholdningen i bladet udformer sig mest i artikler omhandlende referater af ture, fester, turneringer, eller hvad der ellers er

foregået i klubben, og der bliver i normalt ikke sparet på vittige gloser, syrlige bemærkninger og slagkraftige sætninger. Et par medlemmer har ind imellem ytret utilfredshed med disse useriøse indslag; men flertallet er uden tvivl tilfredse med bladet, og stilen fortsætter, så længe jeg er bladudvalgsformand. I 1989 besluttede vi os for at udvide bladet til også at omfatte reklamer. Med dårlige erfaringer fra andre klubbers blade, hvor reklamerne fylder et halvt klubblad, har vi dog indskrænket os til bagsiden.

Som bladudvalgsformand siden 1988, hvor jeg overtog posten fra nuværende idrætsleder Morten Mærsk, vil jeg sige, at vi i bladudvalget har haft det sjovt i vores arbejde og håber, at læserne har haft den samme fornøjelse.

Formand for bladudvalget, Hans "Kiks" Nielsen.

Redaktion og lay-out: Søren Vikkelsø.
Tryk: SBBU's trykkeri.
Antal eksemplarer: 550 stk.
Tak til tidligere og nuværende SBBU'ere for manuskripter,
fotos trukning m.v.

Kano- og Kajakklubben SBBU

